

Mindig is tudtuk, hogy Jézus nem könnyű eset. Már születése előtt teljesen felkavarta néhány ember életét. A tanításairól nem is beszélve. Az akkori emberek – mint mi is ma, teljes meggyőződéssel a kétezer végiggondolkodott, elmélkedett és imádkozott év után – hitték, hogy jól hisznek. Hogy ismerik az Urat, az ő törvényeit, parancsait, kapcsolatban vannak vele, jól értelmezik az ő általa küldött jeleket, s ehhez igazítván tetteiket jó úton haladnak az örök élet felé. Erre belibben a képbe egy határozott, mindenre kész válasszal rendelkező, beteggyógyító, kenyérszaporító, vízen járó fazon, és olyan magával ragadó, hogy muszáj hallgatni őt, még ha fel is forgatja az addigi elképzelések jó részét. Talán a vérlázító újszerűségét kompenzálják csodatételei, de az a baj, hogy mindenféle rébuszokban beszél. A testem valóságos étel, a vérem valóságos ital... egyétek, igyátok, és örökké éltek. Az Emberfia fölmegey oda, ahol azelőtt volt. A hozzátok intézett szavaim lélek és élet. Persze mi büszkén húzzuk ki magunkat, amiért könnyedén értelmezzük Jézus akkor elhangzott szavait. Na de annak idején? A legjobb szándékúak azt gondolhatták, megártott neki a nap. De a legtöbben megbotránkoztak rajta, nem hittek neki, és otthagyták. Gőzöm sincs, melyik csapatba tartoztam volna. Azt sem tudom, mi volt Péter lelkében és elméjében, ami miatt képes volt megugrani a lécet. Befogadni Jézus mondandóját, kitartani mellette.

Noha örülök Péter fogékonyságának, őszintén szólva nem ezt érzem kiemelendőnek. Nekem az tetszik, hogy Jézus egyrészt elvhű, másrészt kis lépésekben trenírozza magát a végső menetre. Az előbbbitől biztos pont az életemben, az utóbbbitól pedig emberi, közelebb érzem magamhoz. Egy: bár így sokakat elveszít, nem másítja meg, finomítgatja tanítását. Kettő: mivel egy betűt sem von vissza, kockáztatja a teljes magára maradást. A tizenkettő elvesztését. A magányt. Lelkében gyakorolja a bármilyen áron végsőkig (elhagyatottság, barát árulása, kínzás, megaláztatás) kitartást. Folyamatosan készül arra, hogy az Atya által, a Lélek segítségével Megváltónk lehessen. Szeretnék rá hasonlítani. Szeretnék hű maradni és apró lépetekkel Isten felé haladni. Amen.

Kőszegi Júlia, Budapest